

ПОСЛЕ ЧИТАЊА ПОВЕЉЕ ОКТОБРА БРОЈ 25

Једина реч — Вињага; Тераса као митолошки смештај

... Исто је тако и са избором једине речи. Као што писаше Ив Вонфоа за Дантеа, тако и Љубиша Мишић „том једином речју призива идеју о њој и налаже ритмовима, римама, свим средствима светковине језика да подигну једну терасу за њу, да саграде дворац присутности, бесмртности, повратка“. Из допричавања мета-мисли са Љубишом (која нас повезује), свеже се сећам његовог залагања за изаблење теме која се мимоилази.

Рече — Ваздух заслужује Јавну књигу. **ВИЊАГА** — **ТЕРАСА**, тема која је кривњом географије у којој јесмо несретно разминута, и поред лингвистичког лавиринта је, заносом и фантазмом, донађени хеленистички образац, после Јована Христића, Миодрага Павловића и Велимира Лукића танко присутан у нашим „аутономним“ настојањима. Хавзијевиће покушаје, такође, поздрављам. „Сви смо ми избачени из пристаништа речи у земљу опасности“; вињаге су прво поседовање привилегије у тој Изедиме-Земљи: „за мене ти си самовала, док тераса представља преакропољско старање о подобној архитектури.

Примећујем: рано је (на време) васпостављен стих пресудног значаја „гранач нервни систем крв крвоток сенку своју у модерну поезију“, који захте-

ва и одлаже европску естетску концепцију. Љубиша Мишић се ипак определио за рекох, лингвистички лавиринт задржавајући поштење „хоћу бити класични морални вид“. Он, обострано сунце на „последњој“ тераси, Он, толико одважан да је до крајњих консеквенци дао ареодинамичност трагичности-ма, прећуткује „диониса на почетку и на крају“, отмено се бори за најсуптилније искоришћење Бранковог језичког одступања, апробираног. Миљковић је, на име, даривао сонетно СУНЦЕ за неки свемир који ће поново да нас роди; Мишић отуда долази, самоизгнан, да не сазревају му „процветано лице срце“; Он је потврда о „тамо је песма на протогеничној материји“. То „процветано лице срце“ је фундаментални језик који флукутира као нова лингвистичка појава. Том приликом нека су и разочарани законодавци ритма; Љубиша Мишић је обдаренији него што су наметнути метри распевавања — он вешто притеже распојасану каницу:

„напуштам те љубиша мишићу
ти си винова лоза
ти ниси ја
ти ниси ја“

Љубиша Мишић или Не-бити-себичан-према-смрти, лепо инфичиран од незаборавности

исте, погинуо без смрти (да — апсурд — али без младалачког претеривања), „умире“ по својој формули да би био страшна енергија мртвих или „да би упростио универзум“ — по формули коју је васпоставио Ив Бонфоа. Али: „ни мртви не верују да су мртви ни живи не верују да су живи“ дебискира Мишића приликом и најмањег покушаја да смрт доведе у радионицу заташкавања, Она, ослобођена заташкавања, је начин сазанајања будуће подобности. Назовимо то себичном жељом обостраног благостања да би консолидовали следеће тврђење: мукотрпно грађење тераса бива (као) одабрани пут рибничког јогина у нирванилишта горња; ботаничка мапа вињаге (једине речи), посебно њен корпорални корен, бива (као) анаграм практичности путовања. „Само падајући можеш низ одређене степенације сићи“ — и пита ако су благостања иза Стикса који болује четврти степен еколошког загађења? Са ВИЊАГАМА — ТЕРАСАМА добили смо, ето, Дантеа који је затурио Чистилиште. Љубиша Мишић је увео нову категорију смрти, себичну, смрт која је изненађена његовим хотењем да је само за себе поврати. Не-бити-себичан-према-смрти а у исто време, ради недолжености поезије, удаљити се од смртоносности која се жели. Љубиша Мишић овом књигом открива да је на малармеовским вратима Велике Намере, да оклева, не да пређе брвном преко божанске појаве већ да брвно елиминише, те да се опорости од љубоморног чувања ОНОГА што се у овом тренутку ни Поезији не може поверити. Значи: сентименталан према дисколацији Велике Намере, радије перфектно одрађује започету страст (смрт) заповедајући „двери кроз које да прођем још не смем“, ушта је тешко поверовати. Као да још мало жели да се бори за изгубљено неспокојство. Стога: не спомињати апсурдност када се песник гледијаторски бори да поврати изгубљено. „Ако Флобер сматра да се у току света не може открити нека

праведна, надземаљска интелигенција, не значи, одустајање од етичких оцена“. Хтео је предходним рећи, Никола Милошевић, да контеплативна предзумања Ненаслуђеног која предзумавају обелодањење Универзума, могу бити и компликација истог. Но, Љубиша Мишић је већ ПСЕБИМ ПЕСМАМА читаоца лишио палудозне субјективности; његовим певањем у ВИЊАГАМА — ТЕРАСАМА он се залаже да се не деси капартиција тешко стеченог налаза — песме. Читаочева економичност популарног (површног) гледања је искључена и поред забитог обећања „нећу више себе да употрбљавам као метафизички стих“ (препевано, мислећи да „доста сам“ одговара семантици речи „нећу“). Смелије тврђено: са ВИЊАГАМА — ТЕРАСАМА добили смо у светској књижевности прво пристрасно певање етички оправдано. Среди смо се, ето, са песником чије су одреднице егоистичне а, ипак, Она „барка срца са ограниченим бројем места“ делује поуздано и Спасоносно.

И поред руминације, дало би се овом приликом говорити и о: јаком третману сна Мишићевог, акустичној физиономији речи Мишићевих, употреби алтернативе — као — која служи за разазнајање, нежностима које нису могуће имајући у виду драстичне грубости човекове природе, паклу који пружа солидне могућности за рекреацију и санак, похађању Сосировог Течаја опште лингвистике, Хартмановој варијанти песимизма, хјузовским снажним страстима и неодређеним нагонима „чији исход не мора да потврђује постојећи морални кодекс“, пренебрегавању „нужне песме“, „узалудном певању“ као јединици мишићевске лепоте.

„Напуштам те Љубиша Мишићу“, до твојих наредних издања главе сашлемено те чекам; „за земљу испод вињаге ти ниси никад исти“. Лепа наша књижевност ВИЊАГАМА — ТЕРАСАМА добила је прекоредне дарове а СЛЕПИМ СЈАЈЕМ антологијску песму.